

Aamupäivä oli pitkällä kun Pastori Pirinen vääntäytyi ylös vuoteestaan. Hän kompuroi vessaan ja teki aamulliset tarpeensa. Sisuksissa velloi ja peilistä katseli mies jolla oli verestävät silmät ja turvonnut naamataulu. Hänestä tuntui ihan niinkuin nenäkin olisi viimeaikoina jotenkin paisunut. Ainakin sitä oli alkanut useasti kutittaa ja väri oli muuttunut helakan punaiseksi. Eilinen, häitten jälkeinen ilta oli harmaan sumun peitossa. Hän muisti vain sen, kun oli päässyt boolimaljan ääreen. Pastori kiroi ja väänsi kylmän veden valumaan. Hän otti vettä kourakuppeihinsa ja pesi kasvonsa. Se tuntui hiukan virkistävän, vaikkei poistanutkaan katumusta. Ei koskaan enää, Pastori päätti ja aikoi pyhästi pysyä lupauksessaan. Viinakset saivat jäädä, koska hän ei kyennyt enää hallitsemaan itseään. Kuinka kaikki oli mennyt tähän pisteeseen? Ei ollut ensimmäinen aamu kun hän nousi samoissa oloissa ja tunnelmissa.. Pastori meni keittiöön ja ensimmäisenä silmään sattui puoliksi juotu viinipullo. Piru alkoi heti kuiskutella korvaan: "Paranna olosi, suotta hyvää viiniä hukkaan heität. Aloitat raitistumisen vasta huomenna! Eihän se nyt yhdestä päivästä kiinni ole!" Pastori mietti. Hän otti viinipullon kouraansa ja päätti kaataa viemäriin. Nosti sen kuitenkin huulilleen ja lutkutti tyhjäksi. Ja hyvältä se tuntui! Piru voitti jälleen! Piru voitti, mutta viini lämmitti mukavasti mahassa ja olo kohentui. Vanha viisaus "sillä se lähtee millä on tullutkin", piti siis tässäkin tapauksessa paikkansa, Pastori mietti tyytyväisenä. Hän oli aikonut ottaa päivän sairaslomaa, mutta viinin ansiosta tunsikin taas kykenevänsä suoriutumaan päivän töistä. Sitten hän istui pöydän ääreen ja avasi toisen viinipullon. Kaatoi siitä lasiin sen verran kuin arveli sopivaksi. Hän näykyi lasista ja kuulosteli. Olo koheni, alkoi jopa tuntua pientä hilpeyttä! Nyt ei yhtään tippaa enää! Pastori päätti ja narautti korkin kiinni. Hän siisti itsensä ja pukeutui työasuun, johon kuuluivat prässätyt mustat housut, valkoinen kauluspaita ja musta puvuntakki. Hän oli tottunut käyttämään myös lipereitä, vaikkei seurakunnan hallitus sitä erikseen vaatinut. Hänen mielestään se toi kuitenkin tiettyä auktoriteettia ja lisäksi seurakuntalaiset tunnistivat tällatavoin helpommin oman paimenensa. Peilistä katseli vastaan varsin asiallisen näköinen pastori. Silmät tosin olivat hiukan punaiset ja niitten alla tummat pussit, mutta eihän seurakuntaväki häntä järin läheltä pääsisi tarkastelemaan! Pastori otti asiakirjasalkkunsa ja oli astumassa ovesta ulos, kun piru alkoi jälleen kuihkia: Ota viinipullo mukaasi! Ethän pärjää kokonaista päivää ilman! Ja mitä se nyt muka haittaa jos hiukan viiniä ottaa, ottihan Jeesuskin! Hän kääntyi takaisin ja asetti pullon salkkuunsa. Suoristi vielä eteisessä liperinsä ja astui rappukäytävään. Portaissa tuli vastaan naapurinmummo, joka halusi jutella talossa asuvasta, julki jumalattomasta juoposta hitsarista. Hitsari kuulemma ryyppäsi ja metelöi yökaudet. - On se kauheta kun ihminen tuolla lailla viinan orjana elää. Mummo kauhisteli. Se kurkotti lähemmäs ja mataloitti ääntään; - Niin. Viime yönäkin sieltä kuului selvää naisen kikatusta ja sängyn natinaa. Välillä kuului kuin sika olisi röhkinyt! - Aivan, se on tänä päivänä hyvin valitettavaa. Ihmiset ovat eksyneet kirkon lempeästä sylistä turmion tielle. Pastori hurskasteli. Mummo nuuskutti nenäänsä ja nakkasi tuomitsevan katseen hitsarin oveen. Siihen oli kirjoitettu mustalla tussilla: "Painu vittuun verotarkastaja". - Taaskin haisee alkkohooli tänne asti. Haistaako pastori? Mummo kysyi. - Een haista... Nenäkin hiukan tukossa.. Köh köh! Minun on viisainta mennä, etten tartuta flunssaa rouvaan! Pirinen valitteli naama punaisena ja riensi ulos. Parkkipaikalla oli hänen hienoinen ylpeyden aiheensa, pari vuotta vanha Skoda henkilöauto. Hän oli joutunut ottamaan siihen velkaa, jota oli vieläkin jäljellä runsainmitoin. Mutta pitihän Pastorilla kulkupeli olla, vaikkakin vain Skoda! Hän silitti harmaata maalipintaa, avasi oven ja istui ratin taakse. Päissään ajamisesta oli tullut niin piintynyt tapa, ettei hän enää ajatellut koko asiaa. Käynnisti vain auton ja lähti renkaat ulahtaen liikkeelle. Ohimennen hän ihmetteli kuinka oli eilen illalla onnistunut peruuttamaan auton omalle parkkipaikalleen. Se oli nimittäin todella ahdas, eikä kotiintulosta ollut mitään mielikuvia. Pastori

laittoi radion päälle. Sieltä kuului jokin syntinen renkutus. Miten lieneekin radio sellaiselle kanavalle itsestään kääntynyt? Hän ihmetteli ja vaihtoi hengellisen musiikin kanavalle. Nyt kaiuttimista alkoi virrata ihanaa kirkkomusiikkia, jota Pastori kuunteli antaumuksella ja laulaa loilahteli mukana. Samalla hän läpytteli rattia kämmenpohjillaan ja heilui edestakaisin. Fiilis oli kertakaikkiaan mainio ja sitä hän olisi hyvä vielä parantaa, hän mietti ja muisti hansikaslokerossa olevan pullonpohjan minttuviinaa. Hän kurkotti lokeron kannen auki ja kopeloi pullon käsiinsä. Auto meinasi ajautua vastaan tulijoitten kaistalle korkkia auki taiteillessa, mutta nopealla liikkeellä hän vältti törmäyksen. Vastan tuleva auto tosin huudatti torvea ja heristi nyrkkiä. Pastori teki ristinmerkin ja kulautti pullon tyhjäksi. Sitten hän irvisti ja heitti sen ikkunasta tielle. Pullo osui suoraan asfalttiin ja räsähti tuhansiksi sirpaleiksi. Se ei hyväntuulista Pastoria haitannut, pikemminkin huvitti. - Hoosiannaa Daavidin poika! Kiitettyy olkoon hän dii di dii! Hän loilotti, mutta joutui sulkemaan äkkiä suunsa, koska näki tiepuolella levikkeellä Poliisin! Poliisi näytti pysähtymismerkkiä ja vasta nyt Pastori huomasi ajaneensa hienoista ylinopeutta. Hän pysäytti auton hitaasti ja arvokkaasti, Nakkasi kourallisen sisuja suuhunsa ettei hengitys haisisi ja veivasi ikkunan auki. - Hyvää päivää! Minnekkäs Pastorilla on kiire? Poliisi kysyi ja nojasi rennosti ovenpieleen. Poliisi oli puolittunut. Pastori muisti muunmuassa kastaneensa tämän molemmat lapset. Hänen teki mieli pyytää poliisia olemaan nojaamatta juuri vahattuun autoonsa, mutta käsitti että oli ehkä viisainta vaieta siitä aiheesta. Pastori nyökkäsi arvokkaasti. Hän oli harjoitellut esittämään selvää ja vastasi nytkin takeltelematta ja hartaasti: - Jumalanpalvelukseen poikani, Jumalanpalvelukseen. - Jaahah. Vaan ei sinnekkään mennessä saisi ylinopeutta ajaa. Poliisi totesi rauhallisesti ja kaiveli samalla uutta pilliä alkometriinsä. - Herranen aika! Ajoinko minä ylinopeutta? Sen täytyi kyllä johtua kuuntelemistani virsistä. Minä kun niin uppouduin niihin! Pastori kummasteli. Hän vältti puhumasta poliisiin päin, ettei tämä olisi vahingossakaan vetänyt vainua alkoholista. Poliiseilla usein oli yllättävän tarkka vainu! - No ne on olleet vauhdikkaita virsiä. Puhalletaas nyt kuitenkin varmuuden vuoksi tuohon! Poliisi kehotti ja ojensi tuoreella pillillä varustetun alkometrin Pastorin suun eteen. Pastori otti pillin suuhunsa. Hän oli tehnyt mielikuvaharjoituksia tätä tilannetta varten ja uskoi pystyvänsä huijaamaan alkometriä. Sen sijaan, että olisi vetänyt keuhkot täyteen ilmaa, hän oli puhaltanut ne tyhjiksi. Nyt hän imi kuuluvasti pillin läpi ilmaa keuhkoihinsa. Poliisi katseli toimituksen ajan muualle ja totesi mittaria vilkaisten: - Nollaa näyttää. Ylinopeuttakin oli sen verran vähän että annan vain suullisen varoituksen; Tarkkailkaa kaasujalkaanne visummin! Hyvää matkaa! Pastori kiitti, veivasi ikkunan kiinni ja lähti ajamaan. Hän vilkaisi ylöspäin ja huokaisi: - Jumalan kiitos! Nyt tuntui että tilanne vaati hyvät harjakaisryypyt! Onneksi viinipullo oli salkussa, josta hän kopeloi sen käsiinsä. Auto tuppasi hiukan luikertelemaan korkkia auki taiteillessa. Sitten hän pulputti pitkän ryypyn, ähkäisi ja asetti pullon takaisin salkkuun. Loppumatka meni rattoisasti virsiä kuunnellessa ja maisemia katsellessa. Viini kihisi mukavasti otsan takana ja olo oli muutenkin mitä mainioin! Pian hän saapui seurakuntatalon risteykseen jossa käännös meinasi mennä pitkäksi. Auto onneksi pysähtyi lukkojarrutuksen ansiosta ennenkuin pyörät putosivat ojanpuolelle. Pastori peruutti ja yritti uudelleen. Nyt auto keinahti nätisti risteyksestä oikealle tielle. - Kuinka minä nyt näin huolimattomasti ajelen. Hän ihmetteli ja ohjasi henkilökunnan parkkipaikalle, jossa meinasi törmätä vielä lämmitystolppaan. Pelastukseksi koituivat supernopeat refleksit ja Skodan erikoisen hyvät jarrut, näin Pastori asian ajatteli. - Hik! Hupsistakeikkaa! Hän hihkaisi ja taiteili itsensä ulos autosta. Hän pinnisti kaikki tahdonvoimansa ja ympärilleen vilkuilematta käveli salkku kainalossa sakastin ovesta sisään. Paikalle virtaava seurakuntaväki katseli ihailevasti ryhdikkään arvokasta Paimentaan. Yksi vanha rouva kuului jopa ihailevan: - Se on hieno mies tuo Pastori Pirinen. Aina avulias ja kaikin tavoin mallikas

mies. Sellainen vanhanajan Pastori! Pirinen meni suoraan sakastiin. Sieltä hän tapasi ehtoolliskaapilta Kanttori Kauko Kuivalaisen, joka hätkähti Pirisen astuessa sisään. - K-kas Pastori! O-olin vain puhdistelemassa ehtoollispikareita. Kanttori selvitti. Pirinen oli yllättänyt Kuivalaisen useita kertoja ehtoolliskaapilta viiniä lipittämästä ja pitänyt aiheesta tiukkasävyisen ripin. Hän itse varoi visusti menemästä ehtoolliskaapille. Kuivalainen oli alkoholisti, eikä samanlainen käytös Pastorille sopinut! Nyt Pirinen meni Kanttorinsa eteen, laski kätensä tämän olkapäälle ja sanoi hartaasti: - Voi sinua Kauko parka. Sen lisäksi että käytät seurakunnan omaisuutta, uskallat valehdella herranhuoneessa. Kanttori purskahti itkuun Pastorinsa lempeän puhuttelun edessä. - Minä olen kyllä teille tunnustanut, että olen heikko houkutuksen edessä. Kuivalainen tyrskähteli. - Noh noh. Eiköhän tämä tästä. Otat nyt tämän kerran pienen ryypyn, että rauhoitut. Pastori puheli selkään taputellen. Sitten hän nosti kaapista viinipullon ja pikarin. Kaatoi sen täyteen ja ojensi Kanttorille. Kanttori kulautti pikarin tyhjäksi ja Pirinen täytti sen uudelleen. Kanttori ojensi jälleen tyhjentyneen pikarin ja puhui ääni liikutuksesta väristen: - Minä olen niin Pastorille kiitollinen, kun ette ole nostanut meteliä tästä heikkoudestani. Pirinen varoi visusti näyttämästä omaa päihtymystään kanttorille. Hän oli jo tässä taidossa niin harjaantunut, että teki sen huomaamattaankin. Sai olla päällä melkoinen tuiske, että sen huomasi tyynen ulkokuoren alta! Ja tämän vuoksi hän ajatteli että saattoi juoda työaikaanakin, koska eihän se häneen vaikuttanut! Oli melkein selvä vielä parin viinipullon jälkeen. Taas Kuivalaisesta päihtymystilan erotti helposti, koska se alkoi änkyttää ja horjua. Pastorin mielestä tällainen hallitsematon alkoholinkäyttö oli tuomittavaa. Joskin Pastorin ominaisuudessa hänen oli tietenkin armahdettava Kuivalais-Raukkaa. Hoitihan tämä muutoin työnsä varsin kelpollisesti ja oli taitava urkuri. - Noh. Unohtakaamme tämä pieni välikohtaus. Oletko jo käynyt asettamassa virret seinälle? Pastori kysyi. Kuivalainen myönsi näin tehneensä ja kuivatteli loput kyyneleensä. Pastori taputti vielä kannustavasti olkapäälle ja sitten he astuivat ulos sakastista. Pirinen nousi saarnatuoliin ja Kuivalainen jatkoi matkaansa parvelle, jossa urut sijaitsivat. Saarnatuoli oli korkealla ja ulottui hiukan kirkkosalin yläpuolelle. Sieltä näki hyvin perimmäiseen penkkiriviin asti. Kirkkoon oli saapunut runsaasti seurakuntaväkeä ja hiljainen puheensorina täytti salin. Silti Pastori kuuli hiukan horjahtelewan Kuivalaisen mennessään hyräilevän; - Rintaani painoin sun valssi kun soi, enkeli hurma sun.... Onneksi seurakuntalaiset eivät kiinnittäneet häneen huomiota, vaan keskittyivät enemmänkin toisiinsa. Äkkiä Pirinen muisti ettei itse ollut siinä hötäkässä ottanut ryypyn ryppyä ja kiirehti takaisin sakastiin. Siellä hän otti viinipullon salkustaan ja kulautti pari pitkää ryppyä. Hän tunsu hyvää mieltä, että joi omia juomiaan, eikä aikonut koskaan pudota Kuivalaisen tasolle. Olihan hän sentään Pastori! Pirinen kokosi itsensä ja astui sakastista takaisin kirkkosalin puolelle. Hän nousi rauhallisesti saarnatuoliin ja ojensi molemmat kätensä seurakunnan päälle kuin suojaaviksi siiviksi. Hänellä oli vahva tunne että kykeni antamaan noille onnettomille armon. Kuivalainen oli päässyt kummelluksitta parvelle. Urkujen jylinä täytti salin, kun hän etsi oikeita säveliä. Pirinen huomasi ottaneensa liian tukevat ryypyt. Päässä humisi ja sali tuntui pyörivän silmissä. Hänen oli puristettava kouransa saarnatuolin reunoihin, ettei olisi horjunut. Puheensorina oli lakannut ja väki odotti alkuvirttä. Pian Kuivalainen löysi oikeat sävelet ja urkumusiikki täytti salin. Osasi se Kuivalainen soittaa, vaikka juoppo olikin! Pastori ihasteli mielessään. Seurakuntalaiset katselivat ihmeissään. Vuoroin saarnatuoliin, vuoroin parvelle jossa urut jylisivät. Miksei ne laula mukana? Jospa eivät uskalla? Pitäisikö itse näyttää mallia? Pastori ajatteli ja veti keuhkonsa täyteen ilmaa. Hänellä oli hyvä sävelkorva. Hän osasi lukuisia virsiä ja kappaleita, jotka jäivät mieleen kuin itsestään. Hän oli nyt kuitenkin niin päissään, ettei ymmärtänyt Kuivalaisen vetävän aloitusvirreksi häävalssia! Mutta kyseisen valssin sanat hän osasi! Ja alkoi täsmälleen oikeassa tahdissa

laulaa komealla ja kuuluvalla äänellään: - HÄÄÄÄ VALSSIIN HUUUUUUMMAAAAAA JOOOO HAAAAIHTUNUUUUT OOOOOONNN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Kirkkoväki katseli ihmeissään. Toiset etsivät kyseistä kappaletta virsikirjoistaan niin että sivut savusivat, mutta eivät tietenkään löytäneet. Muutamat mummot etupenkissä yrittivät sinnikkäästi laulaa mukana. Ei siitä paljon mitään tullut, kun eivät osanneet sanoja. Kun Pastori alkoi vetää kertosäettä antaumuksella, silmät kiinni ja käsiään hurjasti viuhdoen, kuuluivat etupenkin mummotkin oppineen sanat. He kimittivät mukana kuuluvasti kuin vanhat tekijät. Ajattelivatko ehkä saavansa Pastorilta ylimääräisiä pisteitä? Kun kappaleen olisi pitänyt loppua, Kuivalainen aloitti alusta! Pirinen oli humalasta huolimatta sen verran tolkuissaan, että ymmärsi sen ja lopetti laulamisen. Hän alkoi tarkkailla alhaalla istuvaa kirkkoväkeä tuimin ilmein ja nojasi saarnatuolin laitoihin. Hän kierrätti katsettaan joka puolelle ja hänestä tuntui että aina se jota hän katsoi, käänsi katseensa häpeissään alas. Se tuntui hyvältä, sillä siitä tiesi että Jumalanpelko ja kunnioitus olivat tallella! Viimein Kuivalainen malttoi lopettaa soittonsa ja sali hiljeni. Se ei kai ollut edes huomannut soittaneensa kappaleen kahteen kertaan. Tuskin tajusi sitäkään, ettei ollut soittanut oikeata kappaletta ensinkään! Kanttori siirtyi huojuen parven reunalle ja kumarsi kohteliaasti yleisölleen. Poistui sitten urkuhuoneeseen. Pastori puristi saarnatuolin laitoja ja avasi edessään tököttävän mikrofonin. Hän mietti hetken mitä alkaisi puhua. Raamattu oli unohtunut sakastin puolelle. Siitä olisi saattanut jotakin lukea, mutta Pirinen ei tähän hätään muistanut, oliko suunnitellut päivälle mitään teemaa. Hän ajatteli etunojassa huojuen, että Pastorina hän saa aloittaa mistä tahtoo ja puhua mistä haluaa! Mitä se kenelekkään kuului mitä hän omassa kirkossaan saarnasi! Hän rykäisi pari kertaa ja aloitti mikroфонia kohti kumartuneena puhumaan: - Tänä päivänä on.. Krrhm... Yhteiskunnassamme paljon epä-epäkohtia. T-TÄNÄ AAMUNA! Pastori suorastaan karjahti. Hän oli tarkoittanut vain tehostaa puhetta korottamalla ääntään, mutta se hiukan ryöstäytyi. Mummot etupenkissä hätkähtivät ja jäivät liikkumattomina odottamaan jatkoa. Pastori piti pienen tauon. Hän veti syvään henkeä ja ryhdisti itsensä. Silmät pyrkivät lupsahtelemaan, mutta kaikki tahdonvoimansa pinnistään hän pystyi jatkamaan selkeästi. Joskin hän huojusti itseään edestakaisin, kun puhui: - Tänä aamuna minun tyköni tuli vanha nainen... Nainen puhui minulle huolissaan, jopa peloissaan! Hänen naapurissaan harrastettiin haureutta ja jumalattomuutta. Eikä liene mahdollisuus, vaikka todisteitten valossa olisi harrastettu prostituutiota! Sitten hän piti lyhyen tehostustauon ja silmäili seurakuntalaisiaan. Ei niitä tänne asti kovin tarkasti nähnyt, mutta kokemuksesta hän tiesi että tuima katse saarnatuolista osui jokaiseen ja jatkoi kohoavalla äänellä: - Minä kysynkin teiltä hyvä seurakunta! Mihin on ihmisten moraali kadonnut!? Kirkosta eroavien määrä on hälyttävä. Ja sitä mukaa kun kirkosta erotaan, aletaan kaikenlainen jumalaton elämä! Juodaan, Naidaan, Homostellaan...! Pastori piti hetken silmiään kiinni ja tasaili hengitystään. Hän oli nyt hyvässä saarnavireessä ja jatkoi yhä kiihtyvällä äänellä: - Hyvä seurakunta! Vetoan teihin! Tarkkailkaa lähimäistäanne! Tarkkailkaa vierellänne istuvia! Tarkkailkaa ja suojatkaa heitä Saatanan syntisiltä houkutuksilta! Sillä tälläkin hetkellä, Saatana itse on joukossamme! Kirkkoväki kohahti ja ihmiset katselivat toisiaan. Mutta Pastori sai kohahduksesta lisää vettä myllyynsä ja jatkoi paasaamistaan: - Ajakaa kadonneet lampaat takaisin Herranne luo, niin kuin hyväpaimenkin teki! Siten voitte itse säästyä Helvetin polttavalta tulelta, joka on tuomion päivänä kärventävä kaikki huorintekijät ja syntiset! - Juomarit eivät peri taivasten valtakuntaa, eivätkä huorintekijät ikuista elämää! Vierustoverinne rypee verenpunaudessa synnissään, eikä selviä ilman Jumalan karitsaa, joka pesee veriruskean synnin pois! Kunhan vain otatte armon vastaan, jonka vain minä kykenen teille Jumalan valitsemana ikuisen elämän välikappaleena antamaan! AMEN! Viimeiset sanat Pastori suorastaan karjahteli, että sylki pärskyi. Etupenkin mummot katsoa

nakottivat haltioissaan. Suurin osa ihmisistä vilkuili ihmetellen, jotkut tymppääntyneesti. Saarna oli mitä ilmeisemmin tehnyt vaikutuksen. Se oli tarkoituskin ja erottaisi oikeasti uskovat tekopyhistä kirkon riippakivistä. - Kuivalainen! Loppulitviikki! Pirinen karjahti. Samalla hän heilautti nyrkkiin puristettua kättään saarnatuolin ulkopuolella niin että meinasi kaatua. Onneksi tuoli oli kapea ja korkealaitainen, niin vahingolta välttyttiin. Kanttori alkoi soittaa ja soitti jopa oikeata virttä! Nyt etupenkin mummot pääsivät mukaan alusta alkaen ja veisasivat kuin hurmiossa. Silmät kiinni ja kurkku suorana. Pirinen laskeutui saarnastuolista käsiään heilautellen ja tanssahdellen. Hän ei tuntunut muistavan missä oli, kun pyörähteli jopa piruetteja mennessään. Hän suuntasi kulkunsa sakastiin ja astui ovesta sisään. Piristä väsytti ja hän istui pöydän ääreen. Hän risti kätensä leuan alle ja alkoi nuokkua ylävartalo pöydän päälle taitettuna. Kanttori kähni ovesta sisään kuin varkain ja kysyi nuokkuvan Pastorin nähdessään: - O-onko P-pastori sairas? Pirinen havahtui. Hän ponkaisi ylös ja horjahti sivulle. Tukka valahti puoliksi silmien eteen. - Ei! Ei ole pastori sairas! Pastori on terve ja hyvällä tuulella! Höhöhöhö. Pirinen vakuutti kovaan ääneen ja seiso i huojuen tuolinsa vieressä. Hän meni ensin salkulleen, tempaisi sieltä pullonsa ja tyhjensi sen yhdellä huikalla. - Hu-hupsista keikkaa. Heheh, hän naureksi ja heilutti tyhjää pulloa silmiensä edessä. Sitten hän meni viinikaapille ja otti sieltä pullon. Hän löi sen pöytään niin että paukahti. - Sii-iitä Kuiva-la-ainen ryyppy! Hän meuhasi. Kuivalainen katseli harittavin silmin. Hän oli ihmeissään, mutta tarttui tietysti pulloon. Edellisestä ryyppystä kun oli jo aikaa. Pastori istui seuraan ja he tyhjensivät pullon suoraan suulta ryyppien. - En mi-inä o-olisi uskonu-t että Past-ori-kin... Alk-alkoholia... Kuivalainen ännkäksi puoli pökeryksissä. - Tämä on ehtoollinen! H-erran ehtoollinen s-sanon minä! Ja mi-minun sanani painaa! Pastori möyhähteli ja löi nyrkillä pöytään. Kuivalainen killisteli seurakunnan paimenta harittavin silmin. Sitten se otti viinipullon ja valutti kielensä päälle viimeiset tipat. Osa taisi mennä ohikin, sen verran heilui koko mies. - Mi-itäs t-tä-älle pullolle teemme? Kuivalainen tiedusteli. Pastori vilkaisi häntä vihaisesti ja huoju i tuolilla. Heilautti sitten kättään välinpitämättömästi ja murahti; - No kuse vaikka siihen. Kuivalainen katsahti ensin ihmeissään, mutta kun tuns i sopivasti painetta, alkoi losottaa pulloon. Kaikki virtsa ei osunut pienestä reiästä sisälle ja märkänä valuvaa pulloa silmiensä edessä heilutellen Kuivalainen totesi: - Ky-Kyllä s-e ihan vii-iiniltä näyttää! Ja pani pullon kaappiin. Pastori katsoi kelloa. Ensin se näky i kahtena, mutta silmiä sopivasti siristämällä muuttui yhdeksi. Sitten hän kaivoi muistion salkustaan ja sitä selattuaan huomasi sopineensa ristiäiset samaksi päiväksi. Hän luki tuhruiselta sivulta että iltapäivällä oli Ville Petteri Vainopään Kastejuhla. - Kuivalainen! Lähdetään työkeikalle! Pastori komensi. Kuivalainen katsoa haritti ihmeissään. Sen pää heilui ja suu oli auki. - Lähdetään ristiäisiin. Pirinen selvensi. - M-utta ei-eihän risti-äiset kuulu kan-kanttorille. Kuivalainen ännkäksi. Pirinen puisteli tyytymättömänä päätään ja alkoi kärsimättömästi selittää: - Nyt kuuluu. Onhan Joulupukillakin apulainen! En minäkään kaikesta yksin selviä. Sinä lähdet mukaan ja sillä siisti! Olet minun apulaiseni. Kuivalainen ihmetteli. Toisaalta, mikäpä siinä! Jos kerran Pastori määräsi! - Mi-illoin lä-lähdemme? Hän kysyi. - Aivan heti! Siistin vain hiukan itseäni. Pastori vastasi ja astui peilin eteen. Hän oli hiukan rähjääntyneen näköinen. Liperit olivat vinossa ja tukka sekaisin. Hän suoristi olemuksensa ja kampasi tukkansa. Silmät näyttivät väsyneiltä, mutta niille ei tähän hätään mitään mahtanut, ne olivat sellaiset kuin olivat. Ehkä juuri ennen tilaisuutta otettu ryyppy virkistäisi, hän tuumi ja luotti siihen. Sitten Pastori otti salkkunsa ja komensi nuokkuvaa kanttoria: - Noh! Ylös siitä, nyt mennään! Kanttori vääntäyty i ylös ja lähti ylireippaasti askeltavan Pastorin perään. Pastori pakotti olemuksensa ryhdikkääksi. Hän keskitty i katsomaan tiukasti eteenpäin, ettei olisi horjunut, eikä uskaltanut vilkaistakkaan sivulleen, piti vain katseensa kiinteästi parkkipaikalla

näkyvässä autossa. Kanttorin kävely tosin oli kuin kovassa tuulessa, paitsi tässä tapauksessa heilui mies eikä vaatteet. Miehet pääsivät kunnialla autolle ja Pastori retkahti kuskinpenkille. Nyt saattoi hiukan huokaista kun neljä pyörää pitivät tasapainosta huolen. Kanttori oli niin päissään että yritti ängetä samasta ovesta sisään. - Mitä sinä siihen tuppaudut! Mene toiselta puolelta! Pastori hätisteli. Kanttori ymmärsi Pastorin vihjeen kiertää toiselle puolen ja kaatui kohta tämän viereen etuistuimelle. Pirinen starttasi, laittoi pakin päälle ja alkoi peruuttaa. Takana oli pyöräteline, jossa seisoivat vanha naistenpyörä. Vaikka kuinka tarkasti hän peruutti, jäi polkupyörä telineineen auton alle. Kuului rysähdys ja räminää kun tavarat raahautuivat auton edessä. - Hupsista keikkaa! Pastori tuumasi ja etsi ykkösen silmään. Skoda ampaisi nykien eteenpäin ja kääntyi renkaat vinkuen kirkon pihasta tielle. Polkupyörä oli yhä kiinni telineessä ja jäi vanteet soikeina ja muutenkin runnottuna pihaan retkottamaan - Nyt minä poltan tsigaarin. Ehkä se hiukan virkistää. Otatko sinä? Pastori kysyi ja alkoi etsiä sikarilaatikkoa. Kanttori ei ymmärtänyt mistä oli kyse. Lauloi vain pää nyökässä Vanhaa Holvikirkkoa. Pian Pastori löysi sikarinsa ja laittoi palamaan. Hän puhalteli savuja avoimesta ikkunasta ja hyräili Kanttorin mukana. - Perkele! Meillä ei ole viinaa! Pastorilta pääsi yhtäkkiä. Nyt Kanttorikin havahtui: - Mitä? Eikö ole viinaa? - Ei tippaakaan! Me emme tule toimeen ilman viinaa! Sitä on käytävä ostamassa! Pastori vakuutti. Onneksi viinakauppa oli matkan varrella, eikä aikaakaan kun he olivat Alkon pihassa - Sinä käyt ostamassa viinaa. Pastori komensi vieressä pilkkivää Kuivalaista - Mi-iksi minä? Si-sinä o-olet selvempi. Kanttori ihmetteli. - No, etkö sinä ymmärrä? Ei kirkonmiehen sovi asioida sellaisissa puodeissa! Nehän luulevat vielä että minä käytän alkoholia! Pastori selitti kärsimättömänä. - Ainiin joo. Tietysti. Kanttori ymmärsi ja lähti hoippumaan kohti myymälää. Voi tuota Kanttori parkaa. Ei se pysty hillitsemään yhtään alkoholinkäyttöään. Tuossa kunnossa sitten hoippuu ihmisten ilmoilla, Pastori surkutteli ja jäi odottamaan. Pian kanttori palasi tyhjin käsin. - E-ei ne-ne myy-yyneet minulle. Se vaikersi ja istui takaisin autoon. Pastorilla pisti vihaksi. Eivät myy minun kanttorilleni! Ei sellainen niin vain vetele, hän ajatteli ja aikoi jo nousta lähteäkseen myymälään selvittämään asiaa. Kuitenkin mieleen tuli toinen suunnitelma, jota hän päätti kokeilla ensin. Hän veivasi auton ikkunan auki ja huikkasi juuri Alkon rappusille astuvalle miehelle: - Hoi mies! Tulisittekos pistäytymään täällä! Mies pysähtyi ja lähti tulemaan kohti nolon näköisenä. Varmasti ajatteli virkapukuisen Pastorin ripittävän alkoholin vaaroista. Mies saapui auton viereen ja Pastori aloitti; - Kuulkaas. Tarvitsisin nyt hiukan apuamme. Vieressäni on Kanttori, joka on pahasti sairas. Itselläni on jalat poikki, enkä voi kävellä. Minulla jäi ehtoollisen jako kesken, joten voisittekos te hakea meille muutaman pullon viiniä? Mies raapi hämillään päätään ja Pastori jatkoi ääntään madaltaen: - Maksan hakupalkkaa... - Mutta kuinkas te voitte ajaa autoa, jos jalkanne on poikki? Mies ihmetteli ja katsoi Pastorin polkimilla lepääviä jalkoja. Pastoria alkoi suututtaa jatkuvat vastoinkäymiset ja hän kivahti: - No ei ne niin pahasti poikki ole! Käyttekö vai ette? Maksan satasen? Miehen silmät kirkastuivat. Hän toisti: - Satasen? Mitä laatua haluatte? - Ihan mitä vain. Kunhan on paljon prosentteja ja olette nopea. Tuo kolme pulloa! Pastori ojensi miehelle rahat ja tämä lähti ripeästi reissuun. Hän palasi pian kassi kädessään ja ojensi Pastorin tilaamat pullot: - Toin puolukkaviiniä, Ruskaa. Tässä on loppurahat, joista vähensin hakupalkkani. Mies sanoi ja antoi vaihtorahat. Pastori otti pullot hellästi vastaan. Vaihtorahat hän viskasi hansikaslokeroon. - Kiitoksia ja Jumalan siunausta! Hän toivotti ja sulki ikkunan.